

den rent modsatte Vej. Vi ved ikke noget om det, og jeg har læst, at den højtærede Minister i det andet Ting for ganske nylig har sagt: Om det Aar 1913—14 ved vi ingenting. Men saa er det underligt, at den højtærede Minister i Dag ved saa meget, at han kan spaa saa stort et Overskud som det, han her har stillet i Udsigt. Det er bedre i Stedet for at vende tilbage til Folketingsmanden fra 1908 med hans stærkt optimistiske Syn paa hele Situationen at blive ved Finansministeren fra 1912. Jeg skal ikke nægte, at han synes jeg i alt Fald meget bedre om end om den Finansminister, som i Dag spaar saa sikkert om en Fremtid, der dog for ham som for os alle er saa ukendt. I øvrigt skal jeg nu, da jeg er blevet belavet paa Modsigelse paa disse Punkter, forbeholde mig at tage Ordet senere og ikke yderligere trætte det høje Ting.

Finansministeren (N. Neergaard):

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) er trods al den Elskværdighed, som jeg gennem mange Aar har lært at sætte Pris paa hos ham, en meget vanskelig, en overordentlig vanskelig Mand at diskutere med. (Bramsen: Det glæder mig.) Ja, det er nu ikke ment som nogen Kompliment til det ærede Medlem. Det ærede Medlem vender i Virkeligheden — naturligvis ganske mod sin Villie — Tingene paa Hovedet paa den mærkeligste Maade, saa at selve Grundlaget for en Debat derved svigter. Jeg skal oplyse det med et Par Eksempler. Det ærede Medlem siger, at nu har jeg her i Dag sagt, at jeg ingen Løfter, intet Tilsagn har givet om, at naar man vilde vedtage de Skattelove, jeg i Fjor ansaa for nødvendige, skulde der komme Balance. Men det ærede Medlem glemmer, at jeg har sagt, at jeg ikke har givet noget Løfte om Balance i *Finans-aaret 1913—14*, fordi der i dette Finansaar savnes $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af en af de Skatter, som jeg ansaa for nødvendige til Opnaaelse af Balance. Det ærede Medlem stryger ganske flot den sidste Del af min Udtalelse for at give det Udseende af, at jeg nu vil fragaa at have lovet Balance. Nej, jeg har lovet Balance for de Aar, hvor Skatterne virker fuldt ud, hvad der ikke er Tilfældet for Formue- og Indkomstskattens Vedkommende i 1913—14.

Et andet Punkt i det ærede Medlems (Bramsen) Tale maa jeg fremhæve. Det er det, der angaar de 3 Mill. Kr. til ekstraordinære Forsvarsudgifter. Dem spillede det ærede Medlem Bold med paa

en ganske mærkelig Maade, og Forholdet er dog saa simpelt og ligetil. Baade det ærede Medlem og jeg saa bort fra de 3 Mill. Kr. ved Balancen, men alligevel blev der mellem ham og mig en Difference paa, som jeg sagde, $3\frac{1}{3}$ Mill. Kr. eller ca. $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. At den maatte fremkomme, er saa uhyre let at indse. Det ærede Medlem vil øjeblikkelig se, at jeg har Ret, naar jeg minder ham om, hvad det var, der var Differencen mellem ham og mig, nemlig Formue- og Indkomstskatten. Det var den, det ærede Medlem og hans Partifæller i det Forslag, de fremkom med paa det Stadium af Forhandlingerne, vi her taler om, nemlig da de fremkom med deres Ændringsforslag til Skattelovene, ikke vilde have noget med at gøre. Derved fremkom der en Difference mellem de Skatter, som det ærede Medlem og jeg ansaa for nødvendige, af den Størrelse, jeg her har nævnt. Hvis det ærede Medlem vil se det efter, vil han faa det fuldt bekræftet. Det ærede Medlem vilde den Gang have, at vi skulde have nøjedes med $3\frac{1}{3}$ Mill. Kr. mindre, eller rettere mellem $3\frac{1}{3}$ Mill. Kr. og $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Saa sagde det ærede Medlem noget om, at det var min egen Skyld, at jeg ikke fik de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i 1913—14. Det vedkommer nu ikke det mindste det Spørgsmaal om Balancen, vi her drøfter, ikke i fjerneste Maade, men jeg har ikke noget imod at bemærke her, at Grunden til, at man maatte udsætte Tidspunktet for Indkomst- og Formueskattelovens Ikrafttræden, saa at vi ikke kunde faa dette Beløb af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. med allerede i 1913—14, var, at det trak saa overordentlig længe ud med Forhandlingerne om Skattelovene, at det af praktiske Grunde var nødvendigt at udsætte Lovens Ikrafttræden.

Endelig siger det ærede Medlem, at jeg taler med en ganske anden Tunge i Aar end i Fjor. Det ærede Medlem maa forlade mig, jeg taler ud fra nøjagtigt de samme Forudsætninger som i Fjor. I Aar som i Fjor vil jeg ikke være med til at diskutere Fremtiden, det vil sige, jeg vil ikke være med til i Beregningerne over Finansbalancen at lægge andet til Grund end Fortidens Erfaringer, saa langt som jeg kan følge dem ned, det gjorde jeg i Fjor, og det gør jeg i Aar. Naar jeg i de sidste Stadier af Skattelovsforhandlingerne i Fjor nøjedes med et mindre Beløb end tidligere, var det, fordi der i den mellemliggende Tid var indhentet Erfaringer, der berettigede mig til at ansætte forskellige Statsindtægter højere, end de var ansatte ved Finanslovsforslagets Fore-